

Ballagási beszéd – 2019

Eljött ez a nap is. A búcsú napja.

Búcsúzunk egymástól, az iskolától, és azoktól az évektől, amiket magunk mögött hagytunk.

Elballagunk, pedig olyan, mintha csak tegnap léptünk volna be az iskolába.

Idegen volt ez a nagy zöld épület, idegenek voltak a gyerekek, az emberek.

Nem is tudtuk, merre forduljunk, hogy egy ismerős arcot lássunk.

A tanáraink voltak, akik kedvesen összebarátkoztattak bennünket.

Mindannyiunk nevében először az osztályfőnökeinknek szeretném megköszönni, hogy lelkesen óvtak és szerettek minket, vigyáztak és figyeltek ránk.

A tanárainknak, hogy neveltek és tanítottak bennünket, remélve, hogy elsajátítjuk szeretett tantárgyaik minden fortélyát. Ez persze nem mindig sikerült, de a lényeg, hogy elvégeztük a nyolc osztályt és viszonylag jó eredménnyel zártunk.

Tudom, hogy ez most furán hangzik, de mindenképpen köszönjük az iskolának is, hogy itt lehettünk.

Hiszen most továbbmegyünk, egy lépcsőfokkal feljebb, egy lépéssel közelebb a nagybetűs ÉLET-hez.

De mégis itt töltöttük eddigi gyerekkorunk nagy részét, talán többet voltunk itt, mint a saját otthonunkban. Hálásak vagyunk, hogy ez az iskola befogadott minket, tanultunk, fejlődtünk és barátokra találtunk.

És most itt vagyunk. Túl a rengeteg vicces élményen, közös síráson, amelyek összehoztak bennünket. Vajon ha elmegyünk innen és majd évekkel később találkozunk, fogunk-e szólni egymáshoz? Emlékezni fogunk a balhékra és a poénokra? Vagy elmegyünk egymás mellett, mint az idegenek?

Fontos, hogy tudjuk, honnan indultunk. Hogy ha majd felnőtté válunk, visszagondolhassunk arra: igen, én ide jártam és most hová jutottam!

Tehát ne felejtjük el, hogy itt a 17. kerületben volt egy általános iskola, ahol minden elkezdődött.

Még egyszer: köszönjük Újlak, hogy itt lehettünk!